

Lovens kapitler er bygget op med udgangspunkt i den forsikringsberettigede personkreds og de forsikringspligtige arbejdsgivere (kapitel 1). Herefter følger kapitlerne de enkelte faser i arbejdsskadesagen: arbejdsskaden (kapitel 2), skadens anmeldelse og oplysning (kapitel 3), ydelserne (kapitel 4), års-lønsfastsættelsen som grundlag for erstatning (kapitel 5), erstatningens udbetaling og dens forvaltning (kapitel 6). I forslaget sidste del følger så forsikringsordningen (kapitel 7), klageadgangen (kapitel 8), forskellige bestemmelser (kapitel 9) samt slutnings- og overgangsbestemmelser (kapitel 10).

Forslaget § 1 om lovens personkreds og § 5 om de efter loven forsikringspligtige arbejdsgivere, afløser stort set gældende lovs kapitler VI, VII og VIII (§§ 51-74) om forsikringsret og forsikringspligt indenfor industri, håndværk, handel og private tjenesteforhold m. v., søfart og fiskeri samt landbrug, skovbrug og havebrug m. v.

Denne forenkling er mulig, fordi der i dag ikke længere er større forskel i henseende til forsikringsret og forsikringspligt indenfor de forskellige erhverv. Enhver person, der er antaget til at udføre arbejde her i landet, er forsikringsberettiget. Omvendt har enhver, som i sin tjeneste antager andre til at udføre arbejde her i landet forsikringspligt for de antagne. Gældende lovs mange bestemmelser herom er altovervejende historisk begrundet.

Erstatningerne.

3. Erstatning for tab af erhvervsevne og ménerstatning.

Efter den gældende lovs § 32, jfr. § 1, ydes der erstatning for tab eller forringelse af skadelidtes *erhvervsevne*. Vurderes forringelsen af *erhvervsevnen* til mindre end 5 pct., ydes der ikke erstatning.

I praksis har sikringsstyrelsen ved vurderingen af, hvor meget *erhvervsevnen* må anses for forringet i det enkelte tilfælde, lagt afgørende vægt på skadens medicinske art og omfang og i mindre grad taget hensyn til, hvilken faktisk betydning skaden har haft for skadelidtes *erhvervsmuligheder*, og der er udarbejdet tabeller med angivelse af procentsatser for en række typiske skader.

I mange tilfælde er der således ydet erstatning, uden at der har været noget til skaden svarende tab af *erhvervsevnen*. Dette har navnlig været tilfældet ved de små invaliditeter, hvor tabellen fastsætter procenter på 5-15 pct., men hvor skaden kun i undtagelsestilfælde har forringet *erhvervsevnen* i egentlig forstand.

Skaden vil dog i almindelighed være til gene for den skadelidte i hans *almindelige livsførelse*, og

erstatningen kommer til at virke som en erstatning herfor, dvs. som en *ménerstatning*.

I forslaget §§ 27 og 28 foreslås derfor, i stedet for den hidtidige invaliditetserstatning, en todelt erstatning bestående af:

En erstatning for *varige ulemper i den daglige livsførelse*, som skaden har medført — *ménerstatning* — (forslaget § 28), og

En erstatning for *forringelse af skadelidtes indtjeningsevne eller erhvervsmuligheder* — *erhvervsevnetabserstatning* — (forslaget § 27).

Ménerstatningen fastsættes ud fra skadens medicinske art og omfang på grundlag af tabelsatser på lignende måde som den nuværende invaliditetserstatning. Erstatningen foreslås ydet for méngrader på 5 pct. eller derover. Den nedre grænse svarer til den nugældende grænse for ydelse af invaliditetserstatning.

Ménerstatningen er principielt foreslået ydet som en *kapitalerstatning*, beregnet ud fra en årlig ydelse.

Efter forslaget er ydelsen ved en méngrad på 100 pct. fastsat til 13.000 kr. svarende til ca. $\frac{1}{4}$ af den højeste invaliditetserstatning efter nugældende lov. Ved lavere méngrader reduceres erstatningen forholdsmæssigt. Ved særlig alvorlige skader kan der ydes et tillæg på 20 pct.

Ménerstatningen fastsættes *uafhængigt af skadelidtes indtægt*, idet alene de medicinske følger af arbejdsskaden erstattes.

Er der samtidig opstået en *forringelse af skadelidtes indtjeningsevne eller erhvervsmuligheder*, vil skadelidte yderligere være berettiget til en *erhvervsevnetabserstatning*.

Denne erstatning skal efter forslaget fastsættes efter et *skøn over skadens betydning i det enkelte tilfælde*.

Typisk vil en arbejdsskade medføre enten en betragtelig indtægtsnedgang eller ingen eller kun en uvæsentlig nedgang. Det foreslås derfor, at der ikke ydes erstatning for *erhvervsevnetab* fastsat til under 15 pct. Bestemmelsen tilsigter at sikre administrationen mulighed for at afvise dyberegående behandling af et stort antal udokumenterbare krav om erstatning for bagatelagtige beløb som følge af mindre arbejdsskader.

Forslaget om den todelte erstatning medfører, at der for mindre skader uden *erhvervsmæssig betydning* samlet vil blive ydet en noget mindre erstatning end efter gældende lov. Til gengæld bliver der mulighed for i de tilfælde, hvor skaden har alvorligere konsekvenser for skadelidtes *erhvervsmuligheder*, at tage hensyn hertil ved den individuelle vurdering af *erhvervsevnen*s forringelse.